

Парашкева Шушулова, по мъжъ Тюлева, отъ Копривщица, и Рада Гугова, по мъжъ д-ръ К. Кирковичъ, сестрина дъщеря на Найдень Герова, също отъ Копривщица. Трогателни страници пише последната за своето ученичество тукъ въ своитѣ хубави „Спомени“, излѣзли преди 2 години въ отдѣлна сретната книжка (София, 1927 година). Ние не можемъ да си откажемъ тукъ да не приведемъ нѣколко реда отъ тия страници, а именно отъ оная глава, която достопочтената госпожа Рада Кирковичъ посвещава на своитѣ „благодетели“. На първо мѣсто отъ тѣхъ тя поставя приспоаметниятъ Врачански епископъ Аверкий, родомъ отъ Сопотъ. „Синъ на добро и почитано семейство, казва признателната и благородна госпожа, той бѣ щастливо попадналъ въ Русия и следваше въ Киевъ духовнитѣ науки. Може би мисълта по поробеното отечество да я измъчвала често неговата душа, и той, макаръ и отъ далечъ, е мислилъ непрестанно за у дома си, за България, и е търсилъ срѣдства и начини, съ които да изправи нѣщо добро за народа си. И въ подобно едно настроение, може би, от. Аверкий се спира на една хубава и щастлива мисълъ—да заработи за възпитанието и образованието на българката, която, подготвена—възпитана и образована—отъ своя страна да възпитава, учи и събужда народа си. За щастие, въ това време начело на Киевското общество стоялъ князь Василчиковъ, човѣкъ личенъ, патриотъ и ученолюбивъ славянинъ. И от. Аверкий у него намира съчувствие на своитѣ мечти и планове за България, а именно за възпитанието и образованието на нейнитѣ девизи. По молбата на о. Аверкий, князь Василчиковъ изказва готовностъ да стане ходатай между него и царското правителство, въ лицето на Азиатския департаментъ, и обещава да изработи мѣсто за 4 българки, които да се приематъ въ училището на графиня Левашова и да живѣятъ въ пансиона при училището. А училището на гр. Левашова кн. Василчиковъ препоръчалъ за българкитѣ главно за това, защото то бѣ за деца на срѣдни хора и бѣ уредено безъ огледъ къмъ никакви аристократ. условия, които не биха били пригодни за поробена България. Благоприятниятъ отговоръ отъ високитѣ мѣста до кн. Василчикова не се забавилъ, и о. Аверкий получилъ съобщение, че ще се приематъ 4 българки въ училището на графиня Левашова, които подъ покровителство на нейно имп. велич. Царицата, съпруга на Царя-Освободителя, и съ срѣдства на Азиатския департаментъ да се възпитатъ и изучатъ, съ цель да се завърнатъ въ България и да станатъ народни учителки и възпитателки на народа си“. Тия щастливи 4 българки били именно горепоменатитѣ Ант. Ди-